

vilde gaa ned under et vist Minimum, og man har derfor i § 4 indsat en Bestemmelse om, at saafremt den virkelige Arbejdsfor- tjeneste for et Aar udgør mindre end henholdsvis 500 Kr., 400 Kr. og 300 Kr., efter- som den Paagældende var bosat i Kjøben- havn eller Frederiksberg, en anden Kjøbstad eller Handelsplads, eller paa Landet, skulle dog disse Beløb lægges til Grund ved Be- regningen af Understøttelsen.

Til § 8.

Med Hensyn til Sammensætningen af det Udvalg, for hvilket den af Anstaltens Bestyrer trufne Afgørelse af Spørgsmaalet om Understøttelsens Størrelse m. m. skal kunne indankes, har man i det væsentlige taget Landstingets Affattelse til Følge. Denne gik ud paa, at Udvalget foruden af en Formand skulde bestaa af 2 Mænd, valgte af vedkommende Kommunalbestyrelse paa 5 Aar blandt Arbejdsgivere i en af de under Loven faldende Virksomheder, og 2 Mænd, valgte af den, der har Krav paa Understøttelsen. Man har dog maattet anse det nødvendigt efter Karakteren af de Af- gørelser, hvorom her er Spørgsmaal, at ogsaa en fast, i dette Djemed særlig valgt Læge har Sæde i Udvalget, hvorhos man for Landets Vedkommende har foreslaaet Valget af de to Arbejdsgivere henlagt til Amtsrædet i Stedet for til Sogne- raadene; dels vilde det nemlig formentlig være unødigt Besvær, at der i hver Sogne- kommune for 5 Aar valgtes to Mænd, for hvilke der maaske slet ikke blev Anvendelse, dels vil det, at Mændene vælges for større Kredse og derfor med Udsigt til oftere at komme til at fungere, kunne medvirke til en højst ønskelig Ensartethed i Afgørelserne.

Til § 15.

I denne Paragraf har man bibeholdt den af Landstinget indsatte Bestemmelse, hvorefter Inddelingen af de paagældende industrielle Virksomheder i Fareklasser fore- tages af Indenrigsministeren efter Forhand- ling med et af erhvervsdrivende i disse Virksomheder bestaaende Udvalg. Derimod har man udeladt Tilføjelsen om, at Inden- rigsministeren tager Bestemmelse om Sam- menlægningen af dette Udvalg efter Forslag fra Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk. Da sidstnævnte Institution ikke har nogen offentlig Karakter, og dens Bestaaen afhænger af Privates Beslutning, kan det ikke anses rigtigt at henvise til den i Loven; derimod vil det ogsaa uden en

saadan udtrykkelig Bestemmelse være natur- ligt, at man angaaende den omhandlede Sag indhenter Forslag fra denne Insti- tution.

Til §§ 16 og 18.

Som under § 1 bemærket, har man i Lovforslaget optaget den Bestemmelse, at Beløbet af de Understøttelser, der paadrages ved Ulykkestilsælde ved Søfart og Fiskeri, tilvejebringes ved Ligning paa vedkommende Fartøjer i Forhold til Drægtigheden i Netto Register Tons, samt at under denne Ligning indrages de til Søfart benyttede Fartøjer, som ere maalte eller registrerede, og ethvert til Fiskeri benyttet Fartøj. Da saaledes Fartøjer, som ikke ere maalte, komme ind under Paaligningen efter Tons, er det nødvendigt at have en Regel for, hvorledes disse skulle ansættes ved Ligningen, og man har i saa Henseende foreskrevet, at ethvert Fartøj af og under 4 Tons ansættes til 2 Tons; denne Regel kommer ogsaa til An- vendelse, selv om et Fartøj af og under 4 Tons er maalt.

Fartøjer, som aldeles ikke have været benyttede i Aarets Løb, ere fritagne for at indrages under Ligningen. Derimod har man ikke fulgt Landstinget i ogsaa at tilstaa en forholdsvis Nedsættelse i Ligningsbeløbet, naar det bevises, at et Fartøj har været ubenyttet i Aarets Løb uafbrudt i 30 Dage eller mere eller er forlist, kondemneret eller afhændet. Med Hensyn til de sidstnævnte Omstændigheder bemærkes, at formentlig kun de Fartøjer, som eksistere ved Aarets Udgang, bør deltage i Udredelsen af det paagældende Aars Udgifter, ligesom kun det Ejendomsforhold, der fore- ligger ved dette Tidspunkt, bør komme i Betragtning. At et Fartøj er ubenyttet uafbrudt i 30 Dage af Aaret eller mere, vil være Tilfældet for et meget stort Antals Ved- kommende, og hvis man hjemlede Ret til Afkort- ning i Ligningsbeløbet paa Grund heraf, maatte enten Fartøjssejerne have Udgang til at ind- sende nærmere Bewislighed herom til Anstal- ten, eller Anstalten maatte, forinden Ligningen fastsættes, sætte sig i Forbindelse med hver enkelt Fartøjssejer for at erholde Kundskab om dette Punkt. At dette, navnlig da alle de smaa Fiskerfartøjer ere indbefattede under Loven, vilde kunne medføre et overbældende Arbejde for Anstalten og i høj Grad besværliggøre Lovens praktiske Anvendelse, er klart, og man ser derhos ikke rettere end, at en saadan Gaaen i det Enkelte næppe vilde passe med, at man har taget et reelt Grund- læg som Drægtigheden til Udgangspunkt for Ligningen. Heller ikke har man ansat det